

Turèll i byen by night

Svalegangens nye musikforestilling 'Det' Dan Turèll' er en mørk og lavmælt Onkel Danny med glimt i øjet

Teater

Af PETER CHRISTENSEN

Så kom Turèll til byen, Århus, igen. Sådan da. Det er snart tyve år siden, han selv stod på scenen i Musikhuset og introducerede Allen Ginsberg, profet og beatnik. Det skete i de tidlige 1980'ere som nu også danner tidsramme for det lokale teater Svalegangens nye forestilling om Dan Turèll: DDT - Det' Dan Turèll.

Forestillingen eller showet er den første af sin art siden Turèlls alt for tidlige død i 1993. Og det var på tide! Heldigt at det sker samtidig med genudgivelsen af *All Time Greatest Hits* (Borgen) og portrættet af det samlede forfatterskab i den netop udkomne *Danske digtere i det 20. århundrede*.

Showet og historien

»Det er Dan Turèll Det er D.T.« skrev Dan Turèll i sin højtunede mastersamling *Karma Comboy* (1974), »det er mig der er tekstmand her i foretagendet.« Ja, det tør siges. Hvad den mand ikke har skrevet af syrede såvel som forfinede remser, rablerier og monologer - foruden alt andet.

Instruktøren af DDT, Jakob Christensen, har grebet det manglede forfatterskab i flugten og skabt en musikforestilling baseret på Turèlls tekster og Rasmus Lindgreens musikalske arrangementer og samlede lydcollager. Dertil kommer brug af dias og video, en transparent collage af billeder fra stenbroen, den vesterbrose. Det skaber historie i rækken af musikalske indslag, det skaber visualitet og stemning, men 'multimedieshow' - det er så meget sagt. Det dramaturgiske forløb er langt hen som i en cabaret (a la den om

John Mogensen, Jakob Christensen tidligere har sat i scene).

Centralt står en fortællende hovedfigur, Dick, der bevæger sig rundt i det natlige stenbrosunivers, hvor han møder en række forskellige typer af tiden og stedet. Disse scener kontrasteres af en række sangbårne tableauer ved de øvrige skuespillere.

Sangene og den understøttende, enkelt stiliserede koreografi er ofte en lise for forestillingens sjæl. I al fald når de bruger Turèlls musikalske omsætning af melodier som »Hound Dog«, »Somewhere over the Rainbow«, »Jeg plukker fløjsgræs«, »Strangers in the Night« osv. Lise Stegger synger stærkt og smukt i det register. Malthe Nielsen det samme, blot ikke i de 1970'er-agtige rocksange, der noget malplaceret åbner og lukker DDT.

DDT' tegner os en sympatisk og

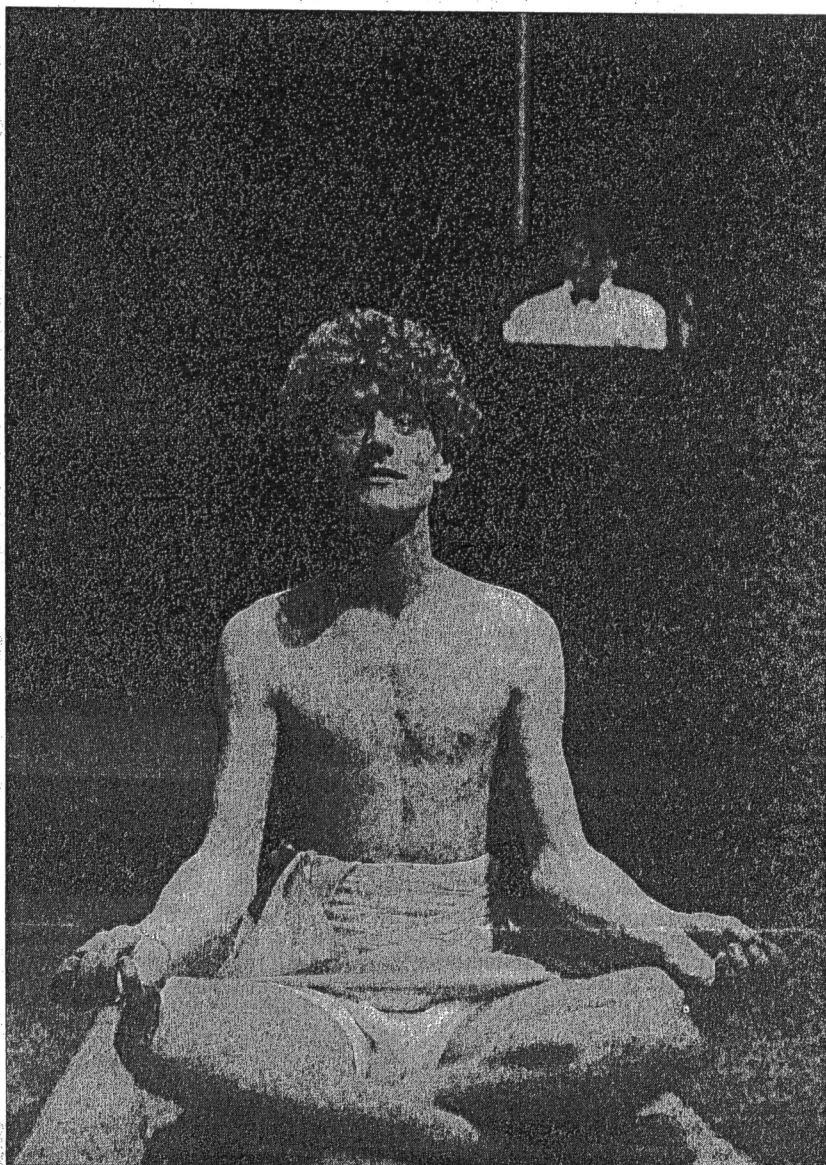
kalejdoskopisk vejviser - også til den vemodige og klarsynede Turèll, der fastholdt det opmuntrende ved det meningsløse til det sidste

Undervejs gennem det hele anes Turèlls egen favorit, »Just a Gigolo«, som Jesper Dræby til sidst synger frem og ned til et dybt bevægende minimum.

Tiden og typerne

Fortælleren Dick minder om fortælleren fra Turèlls kriminalromaner fra 1980'erne. Manden i lang cottoncoat og blød filthat, for hvem skæbner passerer revy: Nar-komanen, den hjemløse, alkoholikeren, selvmorderen, den ensomme fanatiker osv. Mennesker, der har tabt sig selv, men her holdes på plads som typer.

Typerne balancerer på kanten af det karikerede. Lo-

NATVERDEN 'Ingenting' er efter min mening det nummer, hvor forestillingen når sit absolutte højdepunkt. Det samme er Jesper Dræbys præstation, skriver Peter Christensen om Svalegangens 'DDT - Det' Dan Turèll'

ne Dam Andersens alkoholiserede og sarkatiske pædagogtype er lige så dejlig som f.eks. Frank Gundersens sangskrivende hippie er en mærkelig tom karikatur af en tidstype (måske fordi typen selv var det?).

Af og til lykkes musikforestillingen virkelig som sådan: Lyd, billede og skuespil kommer på højde med Turèlls tekst, som f.eks. i »Jeg er ikke paranoid«. Men som oftest er det op til Carsten Bangs ironiske og imødekommende Dick at holde sammen på det hele.

Dick er tegnet løst og lavmælt op, og netop det giver plads til de typiske træk og møder med det outrerede. Carsten Bang får der optimale ud af den figur. Det er godt gjort: Det viser os den turèll'ske type, ikke sat ind i den virkelighed, han gjorde det show ud af, men ind i en forestilling om typer i en medietid, 1980'ernes natlige København.

Forestillingens univers bygger på klicheer: Sten-

broen står for hæderlig proletariat, fanatisk lowlife og ussel outcast i et, og byens nat står som drømmens sted, dens virkeliggørelse og forlis. Det er virkelig 1980'er-(ny)romantik, der ikke vil ret meget, slet ikke anno 2000. Men der er da et vist bælg for den vision eller mission hos Turèll.

Der er med andre ord en del karma comboy over DDT, men der går ikke meget beatnik og Lysets Glands gennem forestillingen. DDT står for en mytologisk natverden, som Turèll elskede, men som han også, når den slog over i lummer selvynek, mødte med et af sine cut-ups eller en af de gennemrytmiserede monologer og sangtekster, han blev folkeeje på, men som er relativt fraværende i DDT. Med Jesper Dræbys hyperelektronificerede »Ingenting« som den mest suveræne undtagelse. »Ingenting« er efter min mening det nummer, hvor forestillingen når sit absolutte højdepunkt. Det samme er Jesper Dræbys præstation.

Men ellers er DDT lidt for steds- og tidsbundet. Den er mere lavmælt. Turèll med glimt i øjet end attitudestræk poetry slam, den er mere skønsang end tiltet talesprog.

Men det gør ikke noget. Der er nok til, at der er kommet en fin og stemningsfyldt forestilling i stand på Svalegangen. Det er ikke let at gå i sporet af Turèll. Men DDT tegner os en sympatisk og kalejdoskopisk vejviser - også til den vemodige og klarsynede Turèll, der fastholdt det opmuntrende ved det meningsløse til det sidste. »Før jeg dør vil jeg slentre byen igennem en sidste gang.« DDT lader os slentre med, og en varm tak for det.

■ DDT - Det' Dan Turèll. Musikforestilling. Idé og instruktion: Jakob Christensen. Scenografi: Poul Fly Plejdrup. Koreografi: Anne Margrethe Tolsgaard. Komponist: Rasmus Lindgreen. Svalegangen, Århus. Ti.-fr. kl. 20, lø. kl. 16. Til 2. dec.